

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: JUDr. M. Č., narozený dne XXX,
sídlem XXX
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. MV-150160-8/ODK-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „prvostupňový orgán“ či „povinný subjekt“) ze dne 10. 12. 2019, č. j. MHMP-2396775/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost o poskytnutí informací podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném

přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), jehož zrušení se žalobce taktéž domáhá.

2. Žalobce žádal poskytnutí následujících informací:

(A) Poskytnutí informací spočívající ve vydání dvou odborných posudků, které se týkají kauzy Obytného domu Benice, a to včetně příloh, průvodních zpráv a dalších materiálů, které s těmito posudky souvisí.

(B) Poskytnutí informací, kolik za oba tyto posudky bylo zapláceno.

V části (B) bylo prvostupňovým orgánem žalobci vyhověno a informace mu byla poskytnuta. V části (A) prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 26. 9. 2019, č. j. MHMP 1935340/2019, informaci poskytnout odmítl. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. MV-150160-4/ODK-2019 bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno. Povinný subjekt následně dne 10. 12. 2019 znovu vydal prvostupňové rozhodnutí, kde žádost žalobce stran bodu (A) opět odmítl a toto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný postupoval nezákonně, když oba posudky posuzoval, z hlediska neposkytnutí informací, jako jeden celek, přestože se jedná o dva na sobě nezávislé dokumenty vztahující se k jiné záležitosti.

4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků. Žalobce s odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že požadované posudky nejsou informacemi o rozhodovací činnosti soudů, neboť se nejedná o informace, které má soud k dispozici. Nejedná se ani o úkon účastníka řízení učiněný vůči soudu či ostatním účastníkům řízení. Základní podmínkou pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je, že informace má k dispozici soud. Žalovaným předestřený výklad pojmu *rozhodovací činnosti soudů* účelově rozšiřuje výklad tohoto ustanovení. Dle žalovaného by poskytnutím informace mohlo dojít k narušení nezávislosti a nestrannosti soudu či ohrožení rovného postavení účastníků řízení, což žalobce považuje za rozporný výklad s Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ani v případě takto širokého výkladu by nemohlo poskytnutím informací dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti soudů či rovného postavení účastníků řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí, kde zrušil původní rozhodnutí prvostupňového orgánu, uložil Magistrátu hlavního města Prahy, aby zvážil, zda poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k narušení nezávislosti a nestrannosti rozhodování Mezinárodního střediska pro řešení sporů z investic, což však prvostupňový orgán neučinil.

5. Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně chápou pojem *princip rovnosti zbraní*. Význam tohoto pojmu je totiž čistě v rovině procesní. Umožnění či znemožnění dispozice s podklady či důkazy pak nesouvisí s principem rovnosti zbraní, neboť se nejedná o otázku procesního postavení účastníků řízení. Princip rovnosti zbraní je nástrojem zajištění spravedlivého výsledku řízení, který není poskytnutím informace zasažen. K porušení principu rovnosti zbraní by v daném případě rovněž nemohlo dojít z důvodu, že hlavní město Praha je při výkonu své samostatné působnosti nezávislým subjektem, který není stranou předmětného arbitrážního řízení. Poskytl-li prvostupňový orgán tyto posudky

Ministerstvu financí, je naopak v zájmu zachování rovnosti zbraní, aby tyto posudky poskytl i druhé straně řízení. Postupem Magistrátu mohlo dojít ke zvýhodnění jedné ze stran arbitrážního řízení – České republiky. Žalobce připomíná, že povinnost povinného subjektu zpřístupnit informace podle Ústavního soudu nemá původ v jeho účasti v soudním řízení, ale v jeho postavení jako nositele veřejné moci.

6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a uložení povinnosti žalovanému poskytnout požadované informace.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci odkázal na napadené rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvádí, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt shledal důvody pro neposkytnutí obou posudků, a to ze shodných důvodů, neboť se jedná o typově stejné dokumenty – právní analýzy vztahující se k probíhajícímu arbitrážnímu řízení. Podle žalovaného pod pojem rozhodovací činnost soudů je nezbytné zahrnout i další informace související s probíhajícím řízením, tedy typicky půjde o interní právní analýzy účastníků. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Ca 114/2009-52 pak žalovaný konstatuje, že informace týkající se rozhodovací činnosti soudů nelze omezit pouze na informace, jimiž disponuje soud.
8. Žalovaný trvá na tom, že poskytnutí informací by představovalo porušení principu rovnosti stran, neboť předmětné posudky byly Magistrátem hlavního města Prahy předány Ministerstvu financí za účelem ochrany zájmů České republiky a slouží jako podklad pro obhajobu jedné ze stran arbitrážního řízení. Česká republika nemá k dispozici nástroj, který by jí umožňoval nahlédnout do právních analýz žalobce. Poskytnutím informace by tak byl žalobce zvýhodněn v rozhodčím řízení. Předmětné posudky nadto nemají povahu podkladů či důkazů, se kterými by se seznamovali účastníci řízení. Přestože hlavní město Praha není účastníkem arbitrážního řízení, má zájem na jeho výsledku, neboť případný neúspěch by mohl být spojen s následným regresním nárokem ze strany České republiky.
9. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení takovým projednáním výslovně souhlasili. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:
11. Podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona *Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*
12. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
13. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný postupoval nezákonně, když oba posudky posuzoval jako jeden celek. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť (jak uvedl i žalovaný) z rozhodnutí obou stupňů jednoznačně vyplývá, že oba předmětné posudky byly vypracovány za týmž účelem a mají totožnou povahu – jedná se o právní

analýzu sporu mezi Českou republikou a společností Projekt Sever s.r.o. řešeného u Mezinárodního střediska pro řešení sporů z investic (dále též jen „ICSID“), který je veden pod sp. zn. ARB 17/11. Ze spisového materiálu, jehož součástí jsou i předmětné posudky, vyplývá, že se zabývají odpovědnostním rámcem České republiky, analýzou rizik vyplývajících pro ni z mezinárodní arbitráže ve věci shora uvedené spisové značky a prognózami výsledku tohoto řízení. Nelze tedy označit za nezákonný postup, pokud povinný subjekt a žalovaný posuzovaly oba posudky současně, a nikoli každý zvlášť, a to z důvodu jejich shodné povahy a stejného důvodu pro odmítnutí poskytnutí této informace. Z uvedeného důvodu shledal soud první žalobní bod nedůvodný.

14. *Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.*
15. *Předně je nezbytné postavit na jisto, zda se v případě ICSID jedná o „soud“, tedy zda lze na rozhodčí orgán vztáhnout působnost ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Tutéž otázku již dříve řešil Městský soud v Praze, který v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 11 A 171/2017-25, uvedl: „Je totiž nepochybné, že žalovaný (finanční arbitr – pozn. soudu) rozhoduje soukromoprávní spory, které by jinak byly rozhodovány soudy, a v takovém případě by se na ně vztahovala výjimka ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Také žalovaný musí při svém rozhodování dbát o to, aby byl nezávislý a nestranný a jeho rozhodnutí musí být spravedlivé. Chráněna mají být rovněž práva účastníků řízení na spravedlivý proces. Je proto zcela nepochybné, že zde není žádný racionální důvod, pro který by se výjimka ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím neměla uplatnit také na rozhodovací činnost jiných povinných subjektů, včetně finančního arbitra či rozhodce. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákonodárce výslovně okruh povinných subjektů, na které se výjimka § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím vztahuje, sám nerozšířil. To, že tak zákonodárce neučinil, lze zajisté považovat za nedostatek současné právní úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Jeho nečinnost však nemůže být důvodem, pro který bude postupováno proti smyslu a účelu daného ustanovení, jak byl shora vyložen.“ Soud neshledává důvod, pro nějž by se od tohoto názoru měl nyní odchýlit a tuto úpravu na mezinárodní rozhodčí orgán neuplatnit. Ostatně ani žalobce proti tomuto závěru správních orgánů ničeho nenamítal.*
16. *Za prvé žalobce namítá, že předmětné posudky nelze podřadit pod ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, neboť nejsou v dispozici soudu (ICSID). S námitkou tohoto obsahu se soud neztotožnil, neboť z tohoto ustanovení nevyplývá, že soudy musí touto informací skutečně disponovat. Z hlediska povahy informace se jedná o jakoukoliv informaci, která se týká rozhodovací činnosti soudů, přičemž je irelevantní, u koho se předmětná informace právě nachází. Zákon nestanoví podmínku aplikace tohoto ustanovení tak, že k ní lze přistoupit pouze v případě, že se informace dostala do dispozice soudu. K témuž závěru dospěl Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Ca 114/2009-52: „Pokud jde o druhou žalobní námitku, tj. že výjimka podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje pouze na soudy, nikoliv na jiné povinné osoby, lze se plně ztotožnit se závěrem žalovaného. Tato výjimka je, obdobně jako jiné výjimky obsažené v témže zákoně, vymezena povahou informace, resp. jejím obsahem, nikoliv typem subjektu, který jimi disponuje. Nic z dikce ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím nenasvědčuje tomu, že by se této výjimky mohly dovolávat pouze vybrané povinné subjekty, nikoliv všechny povinné subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Návěti ustanovení § 11 odst. 4 je uvozeno slovy: „povinné*

subjekty dále neposkytnou informace o“. Z takové formulace nelze než dovozovat, že předmětem ochrany jsou informace samé, nikoliv nějaký speciální povinný subjekt takovými informacemi disponující. Z hlediska systematického výkladu nelze tedy zmíněné ustanovení číst jinak, než že kterýkoliv povinný subjekt definovaný v ustanovení § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytne informaci, kterou disponuje, a která se přitom týká probíhajícího trestního řízení, rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků, plnění úkolů zpravodajských služeb a přípravy, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu.“ Soud proto uzavírá, že tato dílčí námitka není důvodná, neboť pro aplikaci výjimky dle ust. § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je stěžejní povaha informace a její způsobilost ovlivnit nezávislost či nestrannost soudů či princip rovnosti zbraní účastníků řízení (viz dále), nikoliv skutečnost, kdo s danou informací disponuje.

17. Za druhé žalobce namítá, že žalovaný nepřipustně rozšířil výklad ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona na informaci, jejíž poskytnutí výjimce dle tohoto ustanovení nepodléhá. V této souvislosti se soud zabýval následujícími otázkami: (a) obsahem pojmu rozhodovací činnost soudů, (b) povahou požadované informace, tedy zda se jedná o podklady, se kterými mají účastníci řízení možnost se seznámit, (c) jakou roli má povinný subjekt v probíhajícím arbitrážním řízení, jakož i ve vztahu k předmětným posudkům, (d) provedením testu proporcionality mezi základním právem na informace a právem rovnosti účastníků řízení.
18. Ad a): soud odkazuje na komentářovou literaturu k ust. § 14 odst. 4 písm. b) informačního zákona, která uvádí: *„Neposkytují se tedy informace související: s rozhodnutím soudů; s postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení.“* (Jelínková, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-548-4). S uvedeným výčtem se lze ztotožnit, nejedná se však o výčet taxativní, přičemž odborná literatura je z hlediska aplikace práva správními orgány a soudy pouze podpůrným nástrojem, nikoliv závazným výkladem právních předpisů. Městský soud v Praze se v této otázce ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že se v daném případě nelze omezit pouze na komentářem předestřený výklad pojmu rozhodovací činnost soudů. Účelem (sporného) soudního řízení je spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků řízení, které lze dosáhnout zachováním nezávislosti a nestrannosti soudu a jeho rozhodování, jakož i principu rovného postavení účastníků řízení. Pojetí spravedlivého procesu tedy mimo jiné vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana. Tvrzení žalobce, že význam rovnosti zbraní je pouze v rovině procesní, neboť dispozice s podklady či důkazy není otázkou procesního postavení účastníků řízení, ač tomu lze za jiných okolností přisvědčit, je v dané věci nepřipadné. Předmětné posudky nejsou svou povahou důkazními prostředky či podklady pro rozhodnutí soudu. Jedná se o součást obhajoby jedné ze stran sporu (k tomu dále viz ad b). Ve sporném řízení by pak bylo flagrantním porušením zásady rovnosti zbraní, kdyby jedna ze stran řízení měla zákonný prostředek, jak nahlížet do připravované obhajoby druhé strany, přičemž tato druhá strana takovým nástrojem nedisponuje. K tomu lze odkázat na náleznost Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, Pl. ÚS 02/10: *„Smyslem a účelem principu rovnosti zbraní, rovných práv a povinností v civilním (a jiném) řízení před státním orgánem, je garantovat podmínky pro spravedlivý výsledek řízení; ten by totiž mohl absentovat, jestliže by jedna ze stran byla v procesu znevýhodněna (typicky nemožností předkládat vlastní tvrzení a důkazy apod.).“* Poskytnutím požadovaných informací by došlo

ke zjevnému znevýhodnění České republiky v projednávaném arbitrážním řízení, neboť by protistrana měla jednostrannou možnost nahlížet do podkladů obhajoby.

19. Ad b): předmětné posudky jsou svou povahou právní analýzou v té době probíhajícího arbitrážního sporu a prognózou pro jednu ze stran řízení. Nejsou tedy důkazy, které by předkládala jedna ze stran sporu a nejedná se o podklady, ze kterých by arbitrážní soud vycházel při svém rozhodování. Nejsou tedy ani přístupné ostatním účastníkům řízení např. v rámci nahlížení do spisu, neboť nejsou jeho součástí. Zároveň se ani v jednom případě nejedná o znalecký posudek (navzdory tvrzení žalovaného), neboť posudky nebyly vypracovány soudním znalcem, neobsahují náležitosti znaleckého posudku a především nebyly vypracovány za účelem posouzení skutečností nezbytných pro vydání rozhodnutí, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají (srov. ust. § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jedná se o podklady obhajoby strany (České republiky) arbitrážního sporu.
20. Ad c): přestože hlavní město Praha není stranou předmětného arbitrážního řízení, nelze jej považovat za zcela nezávislý subjekt. Hlavní město Praha nechalo posudky vypracovat pro Ministerstvo financí za účelem přípravy obhajoby ve sporném řízení. Z vyjádření Ministerstva financí ze dne 24. 10. 2019 pak vyplývá, že hlavní město Praha poskytuje Ministerstvu financí veškerou potřebnou součinnost. Posudky nebyly vypracovány pro hlavní město Prahu v rámci výkonu samosprávy, ale pro Českou republiku, kterou před rozhodčím orgánem zastupuje právě Ministerstvo financí. Vypracování posudků tak nelze považovat za výkon samostatné působnosti hlavního města Prahy, který by byl zcela nezávislý na výsledku arbitrážního řízení. Rovněž nelze opomenout, že samo hlavní město Praha má zájem na výsledku sporu, neboť ten souvisí s jeho předchozí činností ve věci změny územního plánu Z 1294/07. V případě neúspěchu České republiky v arbitrážním řízení by Česká republika měla možnost uplatňovat regresní nárok, tj. požadovat náhradu škody po hlavním městě Praze. Soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobce, že hlavní město Praha v dané věci vystupovalo jako zcela nezávislý subjekt.
21. Ad d), vzhledem k tomu, že zde proti sobě stojí dvě základní práva: právo na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právo na rovnost účastníků soudního řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, je nezbytné provést test proporcionality. Pro stručnost soud odkazuje na odstavce 81. – 89. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný test proporcionality provedl, a s nímž se soud plně ztotožňuje a toliko rekapituluje, že prvním krokem je kritérium vhodnosti, které zde bylo naplněno, neboť neposkytnutím požadovaných informací bude dosaženo požadovaného cíle, který představuje rovnost účastníků arbitrážního řízení, další kritérium potřebnosti je také naplněno, neboť zvolený prostředek k ochraně rovnosti stran nelze nahradit jiným prostředkem, dále při porovnání kritéria přiměřenosti vycházel žalovaný z porovnání obou v kolizi stojících práv a zaměřil se na otázku, jak intenzivně neposkytnutí informace zasáhne práva žadatele na jejich získání a dospěl k závěru, že v daném případě neexistuje zájem na veřejné diskusi ohledně možností žalovaného v probíhající arbitráži).
22. Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch

žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu